

[Elmqvist.]

en hel række andre områder. Det, der sker her, er altså, at bestyrelsens adgang til at fastsætte regler udvides på bekostning af lovgivningsmagtens medvirken dertil. Vi er fra vor side jo i almindelighed ikke tilhængere af en sådan udvidet bemyndigelse til en minister, men jeg vil mene, at den i dette tilfælde er både fornuftig og rimelig, og jeg tror ikke, der vil være nogen betænkelighed derved. Sagen er nemlig den, at de forhold, det drejer sig om, er af en så udpræget teknisk karakter, at det er meget vanskeligt for lovgivningsmagten at tage et standpunkt, der afviger fra det, anstaltens bestyrelse og finansministeren har taget; det vil som regel gå således, som det også hidtil er gået, at det nærmest vil blive en formalitet, at rigsdagen spørges. Dertil kommer, at det for en institution som statsanstalten for livsforsikring naturligvis er af betydning, at dens forretningsgang bliver gjort så smidig som muligt, så den kan følge med i den udvikling, der stadig foregår indenfor livsforsikringsområdet, uden at den skal være hemmet af altfor mange formaliteter.

Jeg skal endnu kun bemærke, at jeg finder det særdeles godt, at der i § 25 gives en udvidet adgang til også at udbetale tilbagekøbsværdien af overlevelsesserter og hvilende overlevelsesserter; hidtil har de kun kunnet frigøres ved fripolice, og det har kunnet virke urimeligt. Jeg finder den udvidede bemyndigelse praktisk og rimelig, og vi kan fra vor side derfor også gå med til den.

Jeg skal indskrænke mig til disse mere almindelige bemærkninger, idet jeg iøvrigt, således som jeg allerede har udtalt, finder, at forslaget enkeltheder egner sig bedst til en nøje gennemgang i et udvalg, for at man kan se, om der skulle være et eller andet, man fra rigsdagens side kunne ønske ændret. I princippet kan mit parti tiltræde lovforslaget, og på mit partis vegne har jeg den glæde at kunne tilsige vor medvirken til en udvalgsbehandling af det, ligesom jeg også kan tilsige, at vi — selv om også vi naturligvis mener, det er lidt kort tid, der er levnet os — vil gøre alt for at behandle lovforslaget så hurtigt, at vi kan opfylde det ønske, der er fremsat fra statsanstalten og fra den højtærede finansminister i så henseende.

Bonnichsen: Det er ganske naturligt, at noget, der spiller så stor en rolle for menneskers fremtid som forsikringer, betegnet på under den ene eller den anden

form at sikre denne fremtid og især alderdommen, gøres til genstand for meget omhyggelige overvejelser og forholdsregler. Da statsanstalten for livsforsikring har en meget betydelig funktion at udføre i så henseende, er det kun naturligt, at man stadig forbedrer de regler og lovbestemmelser, hvorefter den virker, alt eftersom erfaringerne og ændringerne i samfundet påbyder det. Vi ser da også, at det her foreliggende forslag i alt væsentligt kun angår ændringer af tidligere bestående love, som allerede er ændret flere gange.

Vi for vort vedkommende — det kan jeg godt sige med det samme — ser også med megen velvilje på hele lovforslaget og kan tiltræde forslaget om at få det i udvalg. Jeg skal derfor heller ikke for mit vedkommende tage de enkelte punkter op til drøftelse ved denne lejlighed, så meget mindre som det jo er ganske rigtigt, hvad der er sagt fra anden side, at det i høj grad drejer sig om tekniske ændringer, som man her i rigsdagen måske i nogen grad savner de nødvendige forudsætninger for rigtigt at vurdere.

Hvad § 6 angår, er det ganske naturligt, da dødelighedsundersøgelserne viser en længere levetid for befolkningen, at ændringer med hensyn til de tabeller, hvorefter man i så henseende går frem, foretages, og at det overlades til statsanstalten at skønne over, hvornår det må anses for påkrævet at lade disse undersøgelser foretage. I det hele taget, hvad man tilsigter er jo, sådan forstår jeg det, at gøre forsikringerne så let tilgængelige og så fordelagtige som muligt for publikum. Hertil sigter også ændringen i § 12, der udvider anstaltens ret til at tegne forsikringer uden lægeundersøgelse, og når det siges, at det her i høj grad drejer sig om et bemyndigelsesforslag, må dette være en ganske naturlig følge af, at man om den bestyrelse, som administrerer statsanstalten, har den tro, at den ønsker at gøre ordningen så god og så billig som muligt for publikum.

§ 13 er jo ret symptomatisk. Når den forhøjer maksimum for pensionsforsikringer fra 30 000 til 50 000 kr. årlig, er dette en ganske naturlig konsekvens af kronens synkende værdi. Det oprindelige maksimum for tegning af forsikringer uden genforsikring, 100 000 kr. een gang for alle og 10 000 kr. årlig, er jo en grænse, der forlængst har overlevet sig selv, og når det i lovforslaget siges, at statsanstalten efter forhandling med finansministeren kan fastsætte de nærmere regler for, hvilke beløb statsanstalten kan holde for egen regning, er